

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 24. listopadu 2020 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Vrbíka a soudců přísedících Jarmily Cabanové a Mgr. Olgy Matouškové

takto:

Obžalovaný

J. J.,

narozený XXXX v XXXX, trvale bytem XXXX, t. č. vazbě ve Vazební věznici XXXX,

j e v i n e n, ž e

dne 23. 12. 2019 v době kolem 10.00 hod., po předchozí slovní rozepři s L. K., narozenou XXXX, v bytě na adrese XXXX v Brně, fyzicky napadl jejího syna, nezletilého Š. K., narozeného XXXX, a to tak, že ho během chůze v obývacím pokoji, při čelně čelním postavení, kopl obutou nohou do levé tváře, čímž mu způsobil otok, krevní podlitinu a oděrky dolního rtu vlevo s tržnou rankou sliznice dolního rtu vlevo a krevní podlitiny levé tváře, když jen zcela náhodou, nezávisle na vůli obžalovaného, nedošlo ke vzniku těžké újmy na zdraví, v podobě poškození životně důležitého orgánu jako jsou mozek či mícha, neboť kopnutím mohla vzniknout závažnější nitrolební poranění, jako jsou zlomeniny lebky, krvácení mezi obaly mozkové a zhmoždění mozku, s omezením v obvyklém způsobu života po dobu delší než 6 týdnů, mohlo dojít ke zlomeninám krčních obratlů s poraněním míchy, případně se vznikem obrny končetin, a dále mohly vzniknout zlomeniny obličejového skeletu s dobou léčby a omezením v obvyklém způsobu života po dobu 2-5 týdnů, poranění oční koule s oslepnutím na poraněné oko až ztrátou oční koule,

tedy

18/2020

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, čin spáchal na dítěti mladším patnácti let, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

tím spáchal

zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

a za to se odsuzuje

podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku za k **trestu** odnětí svobody v trvání **5 (pěti) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený Š. K., narozený XXXX, zastoupený matkou L. K., narozenou XXXX, **odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních**.

Odůvodnění

1. Na základě důkazů shromážděných v přípravném řízení a provedených před soudem, výsledku obžalovaného, svědků, znaleckých posudků a listinných důkazů, dospěl soud ke skutkovým zjištěním, jež jsou patrna z výroku tohoto rozsudku.
2. **Obžalovaný J. J.** uvedl, že jeho vztah s matkou poškozeného L. K. začal na podzim roku 2019. Postupně ji častěji navštěvoval u ní doma, kde i přespával. Osobní věci v jejím bytě neměl. Na podzim roku 2019 tam pobýval v podstatě denně, občas tam přespal. Malého Š. K. mu svěřovala jeho matka na hlídání i poté, co došlo k projednávanému incidentu. Chodila totiž do práce na čtvrtou ranní a po dobu jednoho týdne tam obžalovaný přespával a Š. hlídal do doby, než se vzbudí starší syn R.. Obžalovaný měl na podzim roku 2019 potíže s alkoholem, zvyšovala se jeho závislost a projednávaná událost byla poslední kapkou, aby se léčil. V bytě svědkyně K. přespal i v noci z 22. na 23. 12. 2019. Ráno vypil zhruba 3 dcl vodky z püllitrové láhve, kterou si koupil cestou pro zeleninu na štědrovečerní večeři. Poškozený Š. K. je hyperaktivní a v době, kdy obžalovaný v kuchyni vařil, se divoce pohyboval po bytě. Obžalovanému to vadilo. Potom došlo k tomu, že obžalovaný seděl na gauči v pokoji a viděl, jak Š. běží z chodby do druhého pokoje. Tam zakopl a upadl obličejem na sklenici s přesnídávkou, kterou nesl v ruce. Po pádu začal poškozený brečet a svědkyně K. přiběhla a začala obžalovaného obviňovat, že ho shodil, že mu podrazil nohy. Obžalovanému v tu chvíli povolily nervy a dal mu „facku nohou“. Poškozený přitom ležel na zemi. Kdyby poškozený stál, dostal by od obžalovaného pouze facku. Došlo k tomu tak, že obžalovaný udělal krok dopředu, napřáhl levou nohu a špičkou nohy obuté v ponožce, se mírně dotknul jeho hlavy. Š. celou tu dobu ležel. Syn L. K. R. byl v tu dobu ve vedlejším pokoji. Později mu svědkyně K. potvrdila, že se Š. vůbec nic nestalo, nicméně obžalovaný měl snahu o mimosoudní vyrovnání, a proto jí nabídl určitou finanční částku, kterou však ona odmítla. Uvedla, že jí stačí, že jsou spolu. Svědkyně K. Š. v přítomnosti obžalovaného několikrát plácla, facku mu však nikdy nedala. Má vůči

18/2020

němu podstatně vyšší míru tolerance. I to bylo příčinou toho, že měl se svědkyní občas konflikty. Š. procházelo prakticky vše a podle obžalovaného to nebylo správné. Od obžalovaného se nejednalo o první facku, jednu od něj poškozený již dostal, a to asi začátkem prosince. Na základě toho se poté dohodli, že si slečna K. bude Š. trestat výhradně sama. Mobil R. S. po incidentu rozbil proto, že chtěl volat policii, ale obžalovaný jej několikrát žádal, ať to nedělá a on na to nereagoval. Tak mu mobil vzal a hodil jej naplocho do skříňky na stěně. Mobil se však nerozbil. Kvůli alkoholu se obžalovaný následně v lednu a začátkem února 2020 léčil. Léčení však nedokončil. Porušil pravidla. Pak se to se závislostí zlepšilo, léčil se ambulantně, občas abstinenci porušil. R. S. incident vidět nemohl, neboť byl v pokoji a hrál si na mobilu nebo na počítači.

3. Výpověď obžalovaného je v rozporu s výpověďmi zbývajících svědků.
4. **Svědkyň L. K.**, matka poškozeného Š. K., uvedla, že u ní obžalovaný nocoval ze dne 22. 12. 2019 na 23. 12. 2019. Ráno byl nevrlý a ona jej upozornila, že se jí nelíbí jeho chování. Chtěla mít klid na svátky, a proto chtěla, aby odešel k sobě domů. Obžalovaný se stále nedokázal sbalit a odejít a začal být nepřijemný na poškozeného. Měl výhrady, že je rozmazlený spratek, proto svědkyně naléhala, aby odešel. Po nějaké době se zdálo, že si jde do obýváku pro tašku s věcmi. Poškozený stál uprostřed obýváku a svědkyně viděla, jak obžalovaný vyšvihl nohu a kopl poškozeného do obličeje. Ten zakřičel a rozběhl se k ní. Vzala ho do náručí a šla s ním do pokojíčku. Obžalovaného vyzvala, aby vypadnul. Chtěla volat policii, ale obžalovaný jí vzal telefon. Vzala i telefon jejího syna a mrštil s ním o zem, až se rozbil. Její syn R. chtěl odejít k babičce, ale obžalovaný jej nechtěl pustit z bytu. Nakonec jej obměkčila, že R. policii volat nebude, a tak jej obžalovaný pustil. R. však šel k sousedce a odtud přivolal policii. V době útoku na poškozeného měl obžalovaný na nohou pevné boty, měl je proto, že už byl obutý k odchodu. Poškozeného kopl vši silou, jakoby kopal do míče na fotbale. V době kopnutí stáli proti sobě čelem. V minulosti už obžalovaný poškozenému facku dal, ale už neví, kdy to bylo. V předmětný den mu facku nedal. U hlavního líčení svědkyně dodala, že měla s obžalovaným krizi už před Vánoci, zjistila, že má asi problém s alkoholem. Chtěla, aby vyhledal lékařskou pomoc. S rodinou svědkyně obžalovaný nebydlel, platil si byt v Komíně. Kopnutí poškozeného obžalovaným viděl od dveří i její starší syn R.. Neví, kterou nohou obžalovaný poškozeného kopl, ale viděla, jak ho zasáhl do tváře. Poškozený byl obžalovanému asi po kolena. Po kopnutí poškozený na zem nespádl ani nezavrávorál. Řekl „au“ a rozběhl se k ní. Nevšimla si, že by obžalovaný ve dnech bezprostředně předcházejících události dal Š. facku. Ani nezletilý si před touto událostí nestěžoval na bolest tváře nebo v obličeji. Ze strany obžalovaného se jednalo o jediný kop, který svědkyně viděla. Od předmětného útoku obžalovaný v bytě svědkyně už nepřespál, ani jí nehlídal děti. Jen později otravoval psaním SMS zpráv, pronásledoval ji ve 4 hodiny ráno, když šla do práce. Proto se obrátila na policii. Svědkyně si nepamatuje, že by před touto událostí došlo k nějakému pádu poškozeného se sklenicí přesnídávky. Celý útok sledovala tak, že stála za obžalovaným. Viděla, jak se mu vymrštila noha, a kopl poškozeného.
5. **Svědka R. S.**, syn svědkyně a bratr poškozeného, uvedl, že u nich občas přespával přítel matky – obžalovaný. Jeho ani poškozeného obžalovaný nebil, občas je pouze napomenul. V prosinci roku 2019 začal být na Š. přísnější. Stále mu vadilo, jak se chová. Někdy ve večerních hodinách přišel svědek do kuchyně, kde viděl Š., obžalovaného a svoji matku. Obžalovaný se se svědkovou matkou hádal kvůli Š. a svědek viděl, jak obžalovaný žduchl Š., který spadl ze židle na zem. Po nějaké chvíli svědek zavolał policii, které to oznámil. Přesné datum události si nepamatuje. Dne 23. 12. 2019 u nich obžalovaný přespál. Svědek spal v pokojíčku, obžalovaný s matkou a Š. spali v obýváku. Po probuzení hrál svědek v pokoji hry na počítači, pak slyšel, jak jeho bratr Š. začal brečet, bylo to kolem 10 hod. Šel se podívat, co se děje. Jeho matka řešila s obžalovaným, že poškozeného shodil, ale obžalovaný to popíral. Svědek šel poté zpět do svého pokoje. Asi za 10 minut za ním přišla jeho matka i s bratrem Š. a obžalovaným. Matka chtěla, aby obžalovaný z bytu odešel. Obžalovaný byl

18/2020

naštvaný a křičel na Š., že je retard a že si jeho matka kvůli němu kazí život. Obžalovaný stál v tu dobu ve dveřích pokojíčku, matka seděla na posteli a poškozený Š. seděl na ní. V jednu chvíli Š. z matky vstal a svědek uviděl obžalovaného, jak udělal krok k Š. a kopl jej nohou dopředu do pusy. Poškozený začal brečet a brečet začala i svědkova matka. Začala řvát na obžalovaného, ať vypadne. Po asi 10 minutách hádky obžalovaného se svědkovou matkou mu svědek řekl, ať odejde, nebo že zavolá policii. Svědek vzal do ruky telefon, obžalovaný mu telefon z ruky vytrhl a hodil s ním o zeď v pokojíčku. Telefon se přitom rozbil. Po chvíli se obžalovaného podařilo přemluvit, když svědek slíbil, že nebude volat policii. On ho poté pustil z bytu ven a svědek šel k sousedům přivolat policii. V době kopu poškozený Š. stál. Šel, zastavil se a obžalovaný ho kopl. Stáli proti sobě čelem. Obžalovaný kopl Š. do hlavy jako by kopl do kopacího míče. Byla to prudká rána. Š. měl oteklou tvář, krev mu netekla. Obžalovaný měl na nohou boty, v ponožkách rozhodně nebyl. Neměl na nohou ani pantofle. Svědek si myslí, že obžalovaný se na Š. zlobil proto, že se kvůli němu pohádal se svědkovou matkou. Uvedená hádka vznikla kvůli tomu, že obžalovaný dal Š. facku, protože chtěl furt šťávu. Facku mu dal obžalovaný na tvář, ale to nebylo ve stejný den, bylo to jindy. Bylo to ten den, co byl v bytě první zásah policie.

6. **Znalec** z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, **MUDr. Milan Votava**, uvedl, že dle lékařských zpráv a fotodokumentace utrpěl poškozený Š. K. otok, krevní podlitinu a oděrky dolního rtu vlevo s tržnou rankou sliznice dolního rtu vlevo, otok, krevní podlitinu a oděrky levé tváře, krevní podlitinu pravé tváře. Jednalo se o zcela lehká poranění, která poškozeného neohrozila na životě. Mohl být omezen v obvyklém způsobu života bolestivostí poranění, a to po dobu několika dní, omezení však nepřesáhla dobu 7 dní. Otok, krevní podlitina a oděrky dolního rtu vlevo s tržnou rankou sliznice dolního rtu vlevo a otok, krevní podlitina a oděrky levé tváře vznikly působením tupého násilí střední intenzity na oblast levé tváře a dolního rtu vlevo. Vzhledem ke vzniku oděrek došlo k působení pevným předmětem nerovného povrchu. Ranka sliznice dolního rtu vznikla působením zubů, kdy ret byl zmáčknut mezi zraňující předmět a zuby. Krevní podlitina pravé tváře vznikla působením tupého násilí střední intenzity na oblast pravé tváře. Nelze zcela vyloučit, že zranění levé poloviny obličeje mohlo vzniknout pádem na zem se sklenicí s přesnídávkou, nicméně jak je výše uvedeno, vzhledem k oděrkám měl zraňující předmět nerovný povrch, zranění sklenicí je tedy méně pravděpodobné. Tento mechanismus navíc nevysvětluje krevní podlitinu na pravé tváři. Zranění v oblasti levé tváře a dolního rtu vlevo mohlo vzniknout i kopnutím do levé poloviny obličeje. Zranění v oblasti pravé tváře vzniklo nejspíše úderem otevřenou dlaní do pravé tváře. Zranění tedy mohlo vzniknout tak, jak uvádí svědkyně K., a to úderem otevřenou dlaní do obličeje (do pravé tváře) a kopnutím botou do levé poloviny obličeje. Zranění se objektivně projevuje viditelným otokem, oděrkami a krevní podlitinou, v případě dolního rtu byla při otevření úst patrná ranka dolního rtu vlevo. Co se týče možnosti vzniku vážnějších zranění, úderem otevřenou dlaní by nejspíše vážnější zranění nevzniklo. Při kopnutí do obličeje mohly vzniknout zlomeniny obličejového skeletu s dobou léčení a omezením v obvyklém způsobu života po dobu 2 až 5 týdnů. Pokud by kopem bylo zasaženo oko, mohlo dojít k poranění oční koule s oslepnutím na poraněné oko až ztrátou oční koule. Kopnutím do oblasti hlavy mohlo vzniknout závažnější nitrolební poranění, jako jsou zlomeniny lebky, krvácení mezi obaly mozkové a zhmoždění mozku, což je život ohrožující poranění, kdy poškození často bývají výrazně omezená v obvyklém způsobu života po dobu delší než 6 týdnů. Při těchto poraněních může dojít k trvalým následkům, jako jsou obrny končetin, změny chování či pouřazová epilepsie. Dále mohlo dojít ke zlomeninám krčních obratlů s poraněním míchy a míšním šokem, což je život ohrožující stav, případně se vznikem obrny končetin. Důvodů, proč k popsáním závažnějším následkům nedošlo, může být více. Jedná se jednak o nedostatečnou intenzitu útoku, úhybný manévr poškozeného, jeho obranná reakce, či shoda více okolností. Blíže se k této otázce ze soudně-lékařského hlediska vyjádřit nelze. Nelze zcela vyloučit, že na intenzitu útoku mohly mít vliv poruchy rovnováhy při těžkém stupni opilosti obžalovaného (2,55 ‰ alkoholu). Podle znalce je stěžejí představitelné, že by

18/2020

obžalovaný v tomto stavu kop nohou tak vykalibroval, aby obličej poškozeného zasáhl plánovaně jen lehce a nezpůsobil mu zranění.

7. **Ze znaleckého posudku** z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie zpracovaného **MUDr. Jiřím Pokorou** mimo jiné vyplynulo, že obžalovaný netrpí a ani v době spáchání projednávaného skutku netrpěl žádnou duševní poruchou definovanou v 10. revizi Mezinárodní klasifikace nemocí v kapitole duševní poruchy a poruchy chování ani v 10. revizi Mezinárodní klasifikace nemocí. Patickou opilost znalec vyloučil. Pokud by obžalovaný v době skutku nebyl pod vlivem alkoholu, mohl by rozpoznat protiprávnost svého jednání a mohl by své jednání ovládat, přičemž ovládací a rozpoznávací schopnosti by byly zachovány v úplném rozsahu. Vlivem prosté alkoholové opilosti ale byly jeho ovládací schopnosti nepodstatně sníženy, zatímco ty rozpoznávací byly i přes tuto opilost zachovány v plném rozsahu. Obžalovaný účinky alkoholu na svůj organismus znal a mohl a měl je předvídat. Pobyť obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný a nevyžaduje žádný typ ochranného léčení ani zabezpečovací detenci.
8. Skutkový stav se podává i z předložených **listinných důkazů**. Jedná se zejména o lékařskou zprávu, která obsahuje výčet zranění, které byly u Š. K. zjištěny na Klinice dětské chirurgie, ortopedie a traumatologie při vyšetření dne 23. 12. 2019, lékařskou zprávu o ambulantním vyšetření těže osoby na Klinice dětské ORL ze dne 23. 12. 2019, ke kterým se vyjadřoval znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství v posudku popsáném výše. Z lékařské zprávy ze dne 23. 12. 2019 vypracované ve 12.30 hod. vyplývá, že v rámci vyšetření před umístěním do cely předběžného zadržení měl obžalovaný pozitivní dechovou zkoušku s výsledkem 2,08 ‰. V alкотestu provedeném dne 23. 12. 2019 v 11.26 hod. v rámci policejního zásahu proti obžalovanému bezprostředně po činu bylo zjištěno 2,55 ‰ alkoholu. Situace na místě činu se podává z protokolu o ohledání místa činu, náčrtku a fotodokumentace, okolnosti přivolání police se podávají z úředního záznamu o výjezdu. Ze spisového materiálu se také podává oznámení svědkyně K. Policii České republiky pro opakované a soustavně nevyžádané kontaktování osobou obžalovaného v období mezi projednávanou trestnou činností a jeho vzetím do vazby. Z rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 2. října 2019 č. j. 3 T 109/2019-71 vyplynulo, že jím byl obžalovaný odsouzen pro skutek ze dne 25. 5. 2019, v němž byl spatřován přečin nebezpečného vyhrožování dle 353 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, jehož se dopustil vůči své manželce E. J., tchýni E. K. a synovi J. J. ml. Za to mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 1 roku s odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let. Rozsudek nabyt právní moci dne 2. října 2019, nyní projednávané trestné činnosti se tedy dopustil v rámci běhu zkušební doby stanovené tímto rozsudkem. Z opisu přestupků Městského úřadu Kyjov vyplývá jeden záznam ze dne 7. 2. 2007, v opisu rejstříku trestů má obžalovaný dva záznamy. Kromě citovaného odsouzení Okresním soudem v Hodoníně se jedná o odsouzení staršího data, k němuž soud nepřihlíží. U hlavního líčení předložila soudu státní zástupkyně listinu, z níž vyplynulo, že první výjezd policie se na základě oznámení R. S. odehrál dne 17. 12. 2019 a byl v souvislosti s udeřením poškozeného obžalovaným. Ve druhém případě přivolala dne 23. 12. 2019 policii sousedka paní V..
9. Po dokazování, jež je popsáno shora a **vyhodnocení důkazů** jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, má soud trestnou činnost obžalovaného za bezpečně prokázanou v tom rozsahu, který vyplývá z výrokové části tohoto rozsudku. Soud nejprve konstatuje, že sama matka poškozeného se ke zranění na pravé tváři nevyjadřuje, jediný fyzický útok podle její výpovědi proběhl dne 23. 12. 2019, a to formou jednoho kopu do obličeje poškozeného. Pokud se zmínila o jakési facce z minulosti, není schopna tuto událost blíže upřesnit. Svědek R. S. popsal žduchnutí Š. ze židle obžalovaným, k němuž mělo dojít někdy v prosinci roku 2019. Tento incident je možno spojit s oznámením svědka policii dne 17. 12. 2019, neboť z výpovědi znalce taktéž vyplývá, že pokud by otok pravé tváře byl způsoben fackou, muselo k ní dojít maximálně v období jednoho týdne od

18/2020

lékařského vyšetření. Pokud obžaloba vznik zranění na pravé tváři poškozeného přisuzuje jednomu kopu ze strany obžalovaného dne 23. 12. 2019 (kdy znalec vyloučil poranění pravé tváře jedním kopem do levé části obličeje), je logické, že tímto jednáním obžalovaného k předmětnému zranění dojít nemohlo. Je tedy důvodné podezření, že zranění pravé tváře poškozeného vzniklo dne 17. 12. 2019 a současně je postaveno najisto, že projednávaným kopem obžalovaného do oblasti hlavy poškozeného vzniknout nemohlo. Soud skutkovou větu v tomto směru upravil a zranění pravé tváře poškozeného z ní vypustil, neboť se jedná o samostatný skutek, pro který není vedeno toto trestní řízení. Nicméně ve zbytku soud podané obžalobě plně přisvědčil, neboť z provedeného dokazování vyplývá, že předmětný útok se odehrál právě tak, jak uvádí státní zástupkyně. Výpověď obžalovaného je v tomto směru vyvrácena výpovědí svědkyně L. K. i svědka R. S.. Oba v podstatě shodně popsali útok obžalovaného na poškozeného tak, že jej v pozici, kdy stáli proti sobě čelem, vši silou kopnul nohou do obličeje. Otázka, z jakého důvodu nedošlo ke vzniku mnohem závažnějšího zranění, kdy zjevně výsledný úder nohou do hlavy poškozeného vysokou intenzitou neměl, může mít více vysvětlení. Rozhodně však rozpor mezi popisovanou silou, kterou byl veden kop na hlavu poškozeného a vzniklými zraněními žádným způsobem nesnižuje věrohodnost obou svědků. Pokud se oběma svědkům kop obžalovaného do hlavy poškozeného takto jevil, ale hrozící následek popisovaný ve znaleckém posudku nevznikl, není to rozhodně známkou jejich lživé výpovědi, ale podle znalce výsledkem více možných faktorů, které obžalovaný svojí vůlí nemohl ovlivnit. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že obžalovaný navíc kopnutí do hlavy poškozeného popisuje diametrálně odlišně, tedy že poškozený v době, kdy mu dal „facku nohou“ ležel na zemi a obžalovaný byl pouze v ponožkách. Obžalovaný vznik zranění v obličeji poškozeného přitom vysvětluje jeho pádem na sklenici od dětské výživy, avšak tento mechanismus jednak vyloučil znalec a současně je vyloučen výpovědí obou svědků. Žádná sklenice od přesnídávky nebyla na místě činu nalezena, navíc kopnutí do hlavy poškozeného uváděli svědci již v rámci prvotního kontaktu s policií a svědkyně i při lékařském vyšetření poškozeného. Soud tedy nemá důvodu pochybovat o tom, že se projednávaný skutek stal tak, jak popisují svědci L. K. a R. S., neboť jejich popis jednání obžalovaného je objektivizován i znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Obžalovaný namítá, že výpovědi svědků K. a S. jsou tendenční, přičemž poukazuje na údajné rozpory v nich, které se ovšem údajně v důsledku opakování jejich výpovědi zmenšují. Poukazuje tak na možnou domluvu obou svědků, jak vypovídat. Soud je však nucen konstatovat, že je to naopak výpověď obžalovaného, která je nekonzistentní. Zatímco při příjezdu policie na místo činu obžalovaný popřel jakýkoli fyzický kontakt s poškozeným, ve svých pozdějších výpovědích přisuzuje zranění v obličeji poškozeného pádem na skleničku od přesnídávky a připouští, že jej „třknul špičkou nohy do obličeje“. Později hovoří o „facke nohou“. Naproti tomu svědkyně K. i svědek S. od samého počátku hovoří o kopu obžalovaného do obličeje stojícího poškozeného. Mechanismus vzniku zranění, která jsou objektivně zachycena v lékařské zprávě na levé části rtu poškozeného, a na jeho levé tváři přitom dle znalce plně odpovídá popisu těchto svědků. Obžalovaný na jednu stranu tvrdí, že poškozenému ublížit nechtěl, současně však opakuje, že zranění v obličeji nepochází od „facky nohou“, ale od skleničky, na kterou poškozený upadl obličejem. Současně je obhajobou poukazováno na to, že úmysl obžalovaného neublížit poškozenému je patrný i z malé intenzity úderu, který byl podle znalce veden maximálně střední intenzitou. Je tedy současně tvrzeno, že obžalovaný se nohou obličeje poškozeného dotkl schválně jemně, aby mu neublížil. Obžalovaný však způsobení jakéhokoliv zranění poškozenému popírá a vysvětluje jej pádem na skleničku. Obhajobou je dále poukazováno na skutečnost, že podle závěrů znalce z oboru soudního lékařství i z oboru psychiatrie je možno dovodit, že i silně podnapilá osoba (jako obžalovaný v době útoku) je schopna dostatečně koordinovat své pohyby, neboť reakce na požitý alkohol je u každého individuální. Soud v této souvislosti nemůže nepřipomenout závěr znalce, z něhož vyplývá, že je ze soudně-lékařského hlediska nepředstavitelné, aby člověk útočící kopem na cizí hlavu jako v tomto případě, své pohyby dokázal tak kalibrovat, aby dotýčeného nezranil. Úvaha o schopnosti koordinace prezentovaná obhajobou z úst znalce z oboru soudního lékařství navíc nezazněla. Absenci vážnějších poranění lze podle znalce vysvětlit mnoha způsoby,

18/2020

například úhybnou reakcí poškozeného, ztrátou koordinace obžalovaného v důsledku opilosti apod. Soud za této situace nemůže uvěřit tvrzení obžalovaného, že poškozenému ublížit nechtěl, pokud současně popírá, že mu uvedená zranění způsobil. Nadto je nutno zdůraznit, že výpověď obžalovaného stran skutkového děje byla provedenými důkazy spolehlivě vyvrácena, tím pádem jeho tvrzení o absenci úmyslu ublížit nelze ani brát v potaz, pokud vzniklá poranění popisuje odlišně od výsledků dokazování. Proto jeho verzi soud neuvěřil. Obžalovaný se nemůže ani dovolávat neblahých účinků alkoholu na svoji osobu. Tyto velmi dobře znal, neboť se v rozhodném období dlouhodobě oddával jeho nekontrolované konzumaci. Jeho následná snaha se z alkoholové závislosti léčit nemůže mít vliv na hodnocení závažnosti jeho jednání, je spíše pomocným kritériem při stanovení prognózy jeho nápravy.

10. Obžalovaný J. J. tím, že kopl obutou nohou do oblasti hlavy v té době tříletého chlapce, kdy intenzitu útoku nebyl s ohledem na míru svojí podnapilosti schopen korigovat a jen v důsledku okolností na vůli obžalovaného zcela nezávislých nedošlo u poškozeného k zraněním, které jej mohlo bezprostředně ohrožovat na životě, případně mu přivodit velmi závažná zranění, naplnil po objektivní i subjektivní stránce veškeré zákonné znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, neboť takto jednal vůči dítěti mladšímu 15 let. Vzhledem k tomu, že zákonem předvídaný následek shodou šťastných náhod nevznikl, jednal obžalovaný toliko ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. S ohledem na svůj věk i duševní stav byl v době trestné činnosti plně trestně odpovědný. Co se týče subjektivní stránky, jednal přinejmenším ve formě nepřímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť jako dospělý muž jistě věděl, že kopem do oblasti hlavy malého dítěte mu může způsobit velmi závažná zranění a s tímto následkem byl zcela jistě srozuměn. Srozuměním se smyslu § 15 odst. 2 tr. zákoníku rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Míra společenské škodlivosti je dána porušením důležitého zájmu společnosti na ochraně zdraví jednotlivců a v daném případě rozhodně nepostačuje uplatnění odpovědnosti obžalovaného podle jiného právního předpisu (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku).
11. Při úvahách o druhu a výši trestu soud hodnotil veškerá zákonná kritéria uvedená v § 38 a 39 tr. zákoníku. Kromě polehčujících a přitěžujících okolností bral v potaz i osobu obžalovaného. K němu bylo zjištěno, že před vzetím do vazby pracoval jako elektroprojektant ve společnosti XXXX Je rozvedený a otcem tří dětí. Co se týče polehčujících okolností, lze uvažovat o okolnosti uvedené v § 41 písm. j) tr. zákoníku, neboť v mezidobí od spáchání trestné činnosti do vynesení rozsudku (a ještě před zahájením trestního stíhání) zaslal matce poškozeného poštovní poukázkou 20 000 Kč a této adresoval i omluvný dopis. Nemůže mu být kladeno k tíži, že matka poškozeného finanční částku neakceptovala. Polehčující okolnost v podobě doznání obžalovanému přiznat nelze, přičemž stejný závěr je nutno vztáhnout i na polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. o) tr. zákoníku ohledně upřímné lítosti, neboť před soudem litoval „kam až se věc dostala“, nikoli vlastního trestného činu, který popírá. Na druhou stranu obžalovanému přitěžuje, že se trestné činnosti dopustil v rámci běhu zkušební doby podmíněného odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Hodoníně ze dne 2. října 2019, který nabyl právní moci téhož dne. Nyní projednávaného skutku se tedy dopustil zhruba 2,5 měsíce po začátku běhu zkušební doby. Je nutno vzít v potaz, že i odsouzení ve věci Okresního soudu v Hodoníně pod sp. zn. 3 T 109/2019 je násilné povahy, neboť byl uznán vinným přečinem nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, a to na celkem třech osobách. Je tedy nutno dospět k závěru, že obžalovaný závažnost své trestné činnosti stupňuje. Za těchto okolností nebylo možno uvažovat o ukládání trestu pod spodní hranicí zákonné trestní sazby ve smyslu ust. § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody v sazbě ust. § 145 odst. 2 tr. zákoníku, která činí od 5 do 12 let. Absence vážnějších zranění na těle poškozeného a vstřícné kroky ze strany obžalovaného vůči

18/2020

matce poškozeného v období bezprostředně po spáchání trestné činnosti vedou soud k závěru, že účelu trestu bude možno dosáhnout i uložením trestu na samé spodní hranici citované trestní sazby. Ve spojení s trestem odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon obžalovaného zákonitě postihne v rámci rozhodování o neosvědčení ve zkušební době citovaného rozsudku OS v Hodoníně a s přihlédnutím k tomu, že na obžalovaného dosud nebylo působeno nepodmíněným trestem odnětí svobody, lze celkovou výměru trestu považovat za zcela dostačující k jeho nápravě. V souladu s ust. § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu zaražen do věznice s ostrahou.

12. K trestnímu řízení se řádně a včas připojil poškozený nezletilý Š. K. v zastoupení své matky L. K.. V návrhu na přiznání nemajetkové újmy se mimo jiné uvádí, že jednání obžalovaného zasáhlo do sféry poškozeného nejen popsánymi zdravotními následky, ale velmi významně – ne-li – ještě podstatněji – způsobením traumatizujícího zážitku, se kterým se bude poškozený jen nelehko vyrovnávat, a který je zejména způsobilý ovlivnit negativně psychologický vývoj poškozeného, formování jeho osobnosti, a to dlouhodobě. V této souvislosti požaduje nemajetkovou újmu související zejména s vytrpěnými bolestmi a traumatickým prožitkem spojeným s trestným činem obžalovaného. Aniž by byl soud povolán hodnotit, do jaké míry byla projednávaná událost způsobilá dlouhodobě traumatizovat tříleté dítě, kdy se nejednalo o jeho systematické týrání, ale o jednorázový atak, soud konstatuje, že pro rozhodnutí v adhezním řízení chybí jakékoli podklady. Pokud by předmětný nárok uplatnil poškozený cestou občanskoprávního řízení, civilní soud by bezpochyby prováděl rozsáhlé dokazování spočívající ve výslechu osob žijících ve společné domácnosti s poškozeným, byly by vyžadovány adekvátní lékařské zprávy, případně znalecké posudky. Účelem tohoto vazebního trestního řízení je co nejrychleji rozhodnout o vině obžalovaného a o uložení trestu. Shora naznačené dokazování pro účely rozhodnutí o nemajetkové újmě zcela zjevně přesahuje rámec tohoto trestního řízení a bylo by v rozporu se zásadou jeho ekonomie. Proto soudu nezbylo, než poškozeného dle § 229 odst. 1 tr. řádu s celým jeho nárokem na náhradu nemajetkové újmy odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. řádu).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či nespěch obžalovaného. (§ 249 odst. 1, 2 trest. řádu)

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání. (§ 253 odst. 3 tr. řádu)

Brno 24. listopadu 2020

Mgr. Martin Vrbík, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Galochová